

Съюзенитѣ и сдружени велики сили ни казватъ въ договора, че условията за гаранцията и свободата на икономическитѣ дебушета ще се установятъ по-късно. Тъкмо отъ тия условия ще зависи дѣйствителността на „свободата“ на дебушетата. Ний сме станали вече подозрителни къмъ всички хубави думи на изявления и договори. Длѣгъ се налага обаче на нашитѣ компетентни органи да проучатъ тѣ въпроса за тая свобода въ свръзка съ по-доброто познаване на политическитѣ нрави въ балканитѣ, и я подсказатъ на делегатитѣ на великитѣ сили, които ще изработватъ тия условия. Първото условие за свободата на нашия изходъ въ Дедеагачъ е да сме господари на желѣзната линия Свиленградъ — Дедеагачъ. Тая линия бѣше до прѣдидѣколко мѣсеца наша. Тя е нераздѣлна частъ отъ българската желѣзнопѣтна мрѣжа. Както долна Марица събира водата на многочисленитѣ притоци изъ България, така и желѣзната линия Свиленградъ — Дедеагачъ събира всички линии на българската желѣзнопѣтна мрѣжа въ едно, за да стигне засилена Дедеагачъ.

Венизелосъ въ своето писмо до министъръ-прѣдседателя Стамболийски, като прави сравнение между България и Полша, прѣиначава българския бѣломорски въпросъ. Ний не се боримъ за дебуше на Бѣло море, него ни обѣщаваше Венизелосъ още въ първия си мемоаръ до Конференцията на мира въ Парижъ, той би билъ готовъ да ни даде свободенъ икономически изходъ на по-вече мѣста въ Бѣломорското крайбрѣжие, стига да се откажемъ отъ Бѣломорската областъ, която ни се пада по силата на нашето географско положение, ико-